

Blouznivci našli chór aneb

Dříve než slunce zapadne naposled

Nakladatelství sister's&brother's

Obsah

Předmluva.....	3
Prohlášení autorů.....	4
Prohlášení vydavatele..	4
Motto	6
Obsah.....	8
Vánoční samozřejmosti.	11
Adventní ticho	11
K svátku.....	12
Vraťte mi ticho.....	13
Střípky.....	14
Křivolaké cesty života.....	14
Poslední rachejtle.....	14
Svatební koláčky	15
U Potoka.....	16
Vážka.....	16
Co se to stalo s námi.....	17
Co koupit k narozeninám.	18
Chleba s máslem pomazánkovým ...	19
Devět post.....	21
Ježíšku nauč mě.....	22
Aby bylo dobře.....	23

Dobré ráno.....	24
Dobrou noc.....	25
Procházka.....	26
Dulidaj.....	27
Hledání po telefonu.....	28
Čas.....	29
Paprsky.....	30
Noc poslední.....	31
Škola pusinek	32
Láska po telefonu	33
Protest song	34
Hlídám kdo budí.....	37
Co přát ti k svátku	38
Vysílání z páté dimeze.....	39

Předmluva

Blouznivci našli chór. Každý jistě poznává, odkud vychází název

této sbírky. Nechtěli jsme se díla Antala Staška vůbec dotknout. Dokonce máme i jeden malý společný bod s jeho původním souborem povídek, totiž onen fakt, že také my, tvoříme svá dílka v oblasti Krkonoš a podkrkonoší.

Je tolik myšlenek v nás a co je do nich, když nespátří světlo světa. Některé myšlenky pravda neměly by se ani narodit, některé však neměly by zapadnout. Možná, že máte schované někde hluboko v sobě, nebo možná že máte někde napsané některé své veršiky či prozaická dílka. Možná máte někde schovaný obrázek, který jste namalovali. Cosi, co jste někomu věnovali, nebo jste tvořili jenom tak pro potěšení. Možná, že se obáváte ukázat svá díla světu. Třeba vaše dílka patřila určitému okamžiku nebo životnímu období, které odvál čas, ale přece patří do vašeho života a vašich vzpomínek. Také se obáváme, ale současně je v nás jakási vnitřní touha podělit se. Jsme blouznivci, kteří by chtěli někomu něco ukázat, ale nevědí, jestli se to bude líbit. Naštěstí jsme našli chór nadšených zpěváků, kteří vědí, že i prostá a jednoduchá slova zazpívaná od srdce dokážou udělat radost.

Nuže pojdme tedy všichni blouznivci, rezeznít chór. Najděte odvahu a pošlete nám svá díla. Jen o to však prosíme, buďme sami sobě tím nejpřísnějším censorem mravnosti a vkusu. Ať naše prostinká dílka, těší stejně tak prostě a nenápadně jako nás potěšuje ta prostá a nenápadná kytička *Campanula Corcontica*. (*Zvonek krkonošský*)

Blouznivci

Prohlášení autorů

Autoři prohlašují, že jsou oprávněnými vlastníky autorských práv všech příspěvků, které poskytují k publikování.

Autoři jednotlivých děl poskytují svobodně a zdarma svá autorská práva ke svým dílům pěveckému sboru Chorea Corcontica v Trutnově a vyslovují souhlas s uveřejňováním předaných děl a to jak na webu Chorea Corcontika Trutnov, tak ve všech publikacích a ostatních tiskovinách vydaných tímto sborem.

V Trutnově dne 6.2.2014

Prohlášení vydavatele

Vyjádření myšlenek a názorů v jednotlivých dílech nemusí být myšlenkami a názory sboru Chorea Corcontica. Chorea Corcontica nepřebírá odpovědnost za případné dopady z těchto myšlenek a názorů vyplývající.

Vydavatel neomezuje práva autorů na vlastní publikování svých děl. Každý autor je oprávněn svá díla publikovat samostatně.

V Trutnově dne 6.2.2014

Kdo má psát básně, když ne Váš život?

Blouznivci

Vánoční samozřejmosti

Štěpán Vojáček 2013

Ono to nepadá jen tak z nebe, tak
jako sníh.
to Někdo musel udělat... doma
je teplo venku zebe,
na stole miska cukroví
a tolik vůní vánočních
Ono to nepadá jen tak z nebe to
někdo musel udělat.
Možná chtěl říct,
že právě tebe
má někdo hodně rád.

Adventní ticho

Štěpán Vojáček 2013

Vítr už stromům letní šaty svléká,
zima obléká jim bílou košili,
odlétli ptáci do daleka,
a my jsme sami na chvíli,
na malou chvíli v tichu adventním,
na malou chvíli
než narodí se spasitel.

K svátku

Štěpán Vojáček 2013

Jestlipak už jsi byla v lese
v tom lese u nás u zahrádky
kde ptáci zpívají ...
a pejsek velký klacek nese... a je
 tam krásně ...
a nám se nechce vracet zpátky.

Tu písničku co dneska ptáček zpíval
o ní jsem tolik prosil,
že nemám,
že neznám lepší dárek
a ptáček rozuměl mi
to já hned poznal, jak se díval
a housličky,
ty on sebou stále nosí.

Vraťte mi ticho

Štěpán Voják 2013

Vraťte mi ticho, ticho
v ulicích,
ve starých oprýskaných zdech,
vždyť přes váš hraný smích, už
není slyšet lidský vzdech.

Vraťte mi tmu,
tmu s hvězdnou oblohou.

Vraťte mi prašnou cestu, a
já se po ní vydám bosý,
a tisíckrát předhoní mě zprávy z internetu ...
Až k tobě přijdu, budu ti vyprávět
co viděl jsem,
koho potkal,
a jakou starost člověk nosí
a cestou natrhám ti, kytičku polních květů.

Sřípky

Štěpán Vojáček 2012

Když vidím hory
uličkou u nás na náměstí
a na podloubí kluka,
jak si nese skřípky,
říkám si,
buď Bohu díky,
že i u nás bydlí štěstí,
že písnička tu zní,
že kvetou tu ty prosté horské kytky.

Křivolaké cesty života

Štěpán Vojáček 2012

Možná zdálo by se,
že stát měly by v řadě,
že se to takto
nehodí...
Leč já poslouchal zpěv ptáků v sadě... a
život rovně nechodí.

Poslední rachejtle

Štěpán Vojáček 2014

Až poslední rachejtle dopadne k zemi,
až pohasne noční obloha,
až místo petard budou jen hvězdy svítit
pak zvedněme hlavu a zpívejme,
nebuďme němí.
Ty dary máme od Boha.

Svatební koláčky

Štěpán Vojáček 2012

Koláčky zmizely, s cukrem bílým, jako když napadne sníh a
potom přijde tání.
Tiše, hledal jsem slova, ta správná slova, hledal jsem pro vás
přání
s každým tím koláčkem snědeným.

Za první koláček přeji vám, ať pro vás platí:
Teď mé stává se tvým.
Za druhý koláček sladký a
makový
přeji vám svobodu, ať neztratíte, i když už nebudete
svobodni,
život už bývá takový.
Za třetí přeji zdraví, ať nejste nikdy marodní.

U Potoka

Štěpán Vojáček 2011

Slunce už skončilo svou zimní pout',
na břehu rybníka vyrostlo proutí.
Jezevec z brlohu nechce se
hnout, za bílou záclonou dívka
se rmoutí.

Koleda, koleda z okna se dívej,
koleda, koleda si s námi
zpívej.

Klapáčky dozněly, přilétly zvony,
na bílém ubruse beránek voní.
Vlašťovky pod tvoji střechu už míří,
proutků mám osm a mašle čtyři

Koleda, koleda z okna se dívej,
koleda, koleda si s námi zpívej.

Vážka

Štěpán Vojáček 2014

Letěla vážka nad rákosím,
blankytná křídla kovový měla lesk.
Ať každý člověk touhu nosí,
přinášet radost, zaplašit stesk.

Co se to stalo s námi

Štěpán Vojáček 2013

Ještě máme čas a ještě máme sílu,
ještě známe cestu a dobře známe směr.
Adresy své známe, jen ztratili jsme víru.
 Nejvíce to bolí, když se hrálo fěr.
Tak málo jsme se ptali jeden druhého.
Tak málo jsme si hráli,
tak málo o sebe jsme stáli.
Ty žiješ sama, já žiju sám a mívám strach.
Sama jsi sama, ve své komůrce,
kdo z nás byl žalobce?
A kdo byl odpůrce?

Ta slova, ty pojmy, nicotné tak jako prach.

Ještě máme čas ...

Pyšně jsme mlčeli, pyšně a bez lásky, svá
 přání dusili, měnili v nelásky. Pyšně a
 vznešeně...
jak zlaté litery na hrobce.
Z tebe byl žalobce a já tvůj odpůrce.

Ještě máme čas ...

Lásko,
odpusť mi mé mlčení.

Co koupit k narozeninám

Štěpán Vojáček 2013

Poradíte, pane prodavač, co
koupit k narozeninám. Co
koupit a také zač.

Já se moc v módě nevyznám.
Snad větší auto,
neb jinou blbost světovou
a potom na smetiště nakladač,
kam jinam s hovadinou takovou.
Já bych však, ale koupil přece
krabičku s mašlí červenou tu, na
níž sedá prach.

Co uteklo už vody v řece,
a zákazníci se moc nehrnou.

Láska a víra, touha a síla jsou tam zabaleny.

Prý už to dávno ale v módě není,

Tak mi ji dejte,
já z toho nemám strach.

Chleba s máslem pomazánkovým

Štěpán Vojáček 2010

Kdysi jsme s chlapama v hospodě na růžku pili
a vůbec silný vedli jsme řeči.

František vzpomínal jak tajně v batůžku
roznášel samizdat,
pravdu co hřeje
roznášel pravdu, co léčí...

A pak se smáli, smáli, smáli, smáli
že takhle zlí můžou být jen komunisti
co kazí svět

co pravdu pálí, pálí, pálí, pálíiiiiiiii.....

Tohle se musí napravit!

zítra promluvíš ty !!!

A nic si nenech pro sebe

a myslí hlavně na děti

... na všechen lid

a taky na mě

... na sebe.

Řekni, jak dřu se v krámě,

že ani ruce necítím,

chodím jen z práce do práce,

už nechci dál se trmácet,

při tom chci jenom říci tím,

dejte mi víc, než strana dovolí, už

nechci dřít jak koně na poli,

dnů málo máme pro život,

a v cestě ven nám stojí plot...

Kde jsme to byli a kam jsme to hleděli
když zloději kradli, zámky si stavěli.
Plot tu už nestojí, pas se mě netýká o
mě už nestojí ani má fabrika.
Co smíme, nesmíme, právník to rozsoudí
za tučnou odměnu, o drobné neloudí...

Zítřka jdu na růžek svačiny v batůžku
jen svoji pitomost vezmu si na mušku.
Pozvu tam lidičky, co na nás nepoví
nepoví ve Vídni v Berlíně v
Brixenu, nepoví v Moskvě a nepoví
v Bruselu.
Nikde a nikomu to na nás nepoví
že tu rum pijeme ...
a chléb náš vezdejší zdobí
máslo pomazánkový.

Pověz mi Františku, zdali jste zkoumali,
proč to tak musí být, špatně jsme bourali?
Dobře jsme bourali, vždyť nejsi zbabělý,
jenomže hošíčku špatně jsme stavěli.

Devět postelí

Štěpán Vojáček 2010

U nás doma bylo devět postelí
a jeden velký stůl,
a na něm ubrus bílý,
když jeden uklidil, druhý si boty zul. Před
jídlem jsme se spolu pomodlili.
Chleba nechybí, když se každý, s
každým podělí.

Až budeš stavět dům,
až budeš cihly skládat v řádky
dej lásku těmto dnům
Čas nelze nikdy vracet zpátky

Až budeš stavět dům, až
budeš maltu míchat
pomni, že největší je um
žít spolu a nikam nespíchat

U nás doma bylo devět postelí
a jeden velký stůl,
a na něm ubrus bílý,
když jeden uklidil, druhý si boty zul. Před
jídlem jsme se spolu pomodlili.
Chleba nechybí, když se každý s
každým podělí.

Až budeš stavět dům, až
budeš maltu míchat
pomni, že největší je um
naučit děti pro sebe dýchat.

Ježíšku nauč mě

Štěpán Vojáček 2012

Ježíšku nauč mě jeden z tvých zázraků
a já ti pomůžu vyléčit svět
a já ti pomůžu zbavit svět žebráků to
co se nedaří tisíce let.

Vodu mě nauč proměnit ve víno,
Chlebem nasytit zástup hladový
nauč mě uzdravit srdce mámino
a pak mi blátem potři oči ...

a já se podívám, zda je svět takový...

Takový, jako ho vidávám ve spánku
kdy lidé spolu neválčí
a místo střely slova lásky, vzduchem letí,
tak jako chmýří ve vánku.

Kolikrát měsíc už obeplul zemi svou?

Kolikrát svítání přineslo den?

Kolikrát člověk žal pšenici zasetou?

Kolikrát splnil se odvážný sen?

Plnou máš náruč darů a
zázraků,

Sám můžeš nasytit zástup hladový.

Sám můžeš uzdravit srdce
mámino.

Dříve než oči, své srdce otevři

a dělej, co ti napoví.

Až bude láska v celé zemi

budete uzdraveni.

Aby bylo dobře

Štěpán Vojáček 2008

Aby bylo dobře půjdu
zvolit tebe
pak bez mráčků a modře
rozsvítí se nebe.
Když budeme tam spolu
přinesu ti rum
a ty přines kolu
A až po součtu hlasů bude
málo na tu krásu Tak
kolu nezapomeň
s rumem chutná i mimo parlament.!

Dobré ráno

Jan Vojáček 2004

Tak přeji dobré ráno i dnes
zvláštní je den můžem
si svoje ano
vkládat jen do písmen.

Porad' mi, jak se píše mlčení,
když jsme vedle sebe,
víš tichem našeho souznění
že ty chceš mě a já chci tebe.
Porad' mi, jak se píše plamínek,
co chceš, ať pálí,
jiskry tvých očních studánek,
nás zažehnou a spálí.

Dobrou noc

Jan Voják 2004

Koho voláš na pomoc,
když tobě přeju dobrou noc?
Sny mámení?
Oveček počítání?
Nebo chceš dudlík na cumláni, aby
přinesl ti spaní.

Víš přece, jak se uspává,
co nosí sladké snění,
jak zlehounka se kolíbá
ticho co ticho není.
Jak tišit bouří bouře mé,
jak dotykem vézt řeči
jak porozumět mému ne,
když myslím ano přeci

Procházka

Jan Vojáček 2004

Kamínek na cestě, mokrý list v trávě, to
všechno pomáhá uklidit v hlavě.

Lišejník na stromě, zelený mech
to všechno pomáhá uklidnit spěch.

Šumění ve větvích, vítr i rosa,
to vše nás očistí, když duše je bosá.

Vlahý vzduch po dešti, naděje za mraky to
vše nám napoví, jak rozehnat rozpaky.

Dulidaj

Jan Voják 2004

Česalas někdy dulidaj?
Já taky né a přeci,
kdo řekne zda-li smysl maj, jen
 smysluplné věci.

Zda pro všeliké pachtění,
co myslíš vede k cíli
si nepromarníš spasení,
když pachtíš každou chvíli.

Někdy si člověk usmyslí,
že nesmysl má smysl
pak myslí až si domyslí, že
 asi nemá mysl.

Tak česej někdy dulidaj
já nechám mudrování,
v klidu pak krásně uhlídaj, že
 ty jsi moje paní.

Hledání po telefonu

Jan Vojáček 2005

Kde jsi
když nejsi?
Jsi vánek?
Snad lásky spánek?
Duše má toužící? Růže
 má vonící?
Hudba mnou souznící
Má krásko zhmotni se
z mobilu ozvi se!

Čas

Jan Voják 2006

Kolik nám zbývá času,
na tebe dívat se a vidět tu krásu,
a poslouchat tvůj milý hlas,
v něm kolébat se a zastavit tak čas,
a abych cítil tvoji vůni,
která je pro mě a já jsem pro ni
a chuť tvou na jazyku válet,
jak včela sát ji z nejtajnějších dálek, tvůj
lehký dotek i toho jsem si všim
když s mým se potká, tak jsme si všim. Tak
neztrácejme času.

Kolik-rát mysleli jsme že už láska není
až našli jsme ji, jak se choulí v odpuštění
a na tvých tvářích když se třpytí slzy
tak chtít vidět v nich, co všechno mě mrzí
a oči, když tichem ke mně mluví,
tak poslouchat je co všechno mi poví.
Tu o nás dvou, že láska není věda,
že chce jen to, co se koupit nedá.
Chtít, cokoliv spolu chtít
to dává lásce žít
Tak neztrácejme času.

Paprsky

Jan Vojáček 2006

Dívám se na měsíc, říkám si, zda-li, dívá
se na tebe, má Lásko v dáli. Stříbrné
paprsky, z touhy a citů,
ode mě přes měsíc, do tvého krytu.

Díváš se na měsíc, do je ho tváře, i já
ti prozradím, co nese záře.
Krásu i vůni tvou, teplo a něhu,
co ke mně doplouvá, od tvého břehu.

Paprsky svítí a přináší tebe
i já ti posílám, láska má sebe.
Trochu se bojím, z noci už ubývá,
paprsky vysílám, svítají kopce,
měsíc je pryč, tebe však přibývá,
divíš se, Lásko, jsem tu přes Slunce.

Noc poslední

Jan Vojáček 2005

Noc poslední vybízí k věčnému snění,
co zbývá po nás,
na této zemi?
Maminku v srdci mám,
tatínka taky,
babička halí se v milostné mraky .

Dál krásné vesmírně,
tam jsme my spolu,
co bude pojit nás,
se Zemí dolů?
Jít zpátky na Zemi?
Chodit zas na cestu?
Pro chvílky něhy se vracet do arestu?

Na chvílkách něhy jsme ty kříže nesli,
jim za to vděčíme,
že jsme neklesli.
Když ráno procitneš,
bude-li času,
dobře pak uvaž
jak dosáhnout spásu.
Noc poslední vybízí k věčnému snění ...

Škola pusinek

Jan Vojáček 2004

Tááák nám nejdou pusinky, ty
 musí chutnat jak pralinky.
Jemně se olíznout, špulením vyzvat,
 maličko přimhouřit, by mohl vyznat.
Na rtech pak cítit rty, co oheň mají
vlažit a skrápět je, až dech se tají.
 Vystrčit jazýček, jak chtěné kopí,
 spolu pak šermovat, pusou se opít

Láska po telefonu

Jan Vojáček 2004

Všimla sis svého telefonu?
Zvonil. - A jakou že písničku hrál ti k tomu?
O Lásce.
O kráse. O Tobě.
O tom že patříme
k sobě.

Všimla sis svého telefonu?
Zvonil. - A jakou měl barvou k tomu?
Červenou.
Styděl se z malinka.
Věděl co skrývají písmenka.
Že dáš mi pusku?
Pohládíš?
A kdyby ...

Promiňte, mně asi signál chybí.

Protest song

Jan Vojáček 2007

Je půlnoc, den končí,
tma jako v ranci
teď máš moc
dívat se zvenčí
zdas nezmarnil šanci.
Přemítej, má to cenu
přehlušíš plačící ženu.

Ruletu, zda jsi vsadil,
aby měl bookmaker podíl,
Zda s dětmi na výletě byl jsi v hypermarketě
Zda koupil jsi z reklamy
ten prášek místo pěny
Zda se stádem jsi dnes volil, aby si svoji zem dožil.
Zda vozil sis celý den zadek, aby ti vykynul předeek.
Zda civěl jsi dneska do bedny, by naše myšlenky byly jedny.

Zda nepřemýšlels proč jsme tady, abys nevyčníval z řady.
A nepřemýšlel je-li co potom,
abys nerozbil své jistoty proton.
Zda nerozjímals Pater noster
a klaněl se své spoustě božstev.
Zda nepřiznals dnes mea culpa, abys zůstal maxima tůlpa.
Zda city jsi dnes neprojevoval, aby tě nikdo nelitoval.
Je půlnoc,
den končí.....

Hrdina z knížky

Jan Vojáček 2005

Být nebo nebýt chci tvým hrdinou z knížky,
kdykoliv pomyslíš vkrádat se k tobě.
Do nitra myšlenek pronikat z výšky
Myšlenkou stát se, má blondýnko v Tobě.

O Bonince

Jan Vojáček 2008

Dneska Ti napíšu o Bonince,
ráno mě voblízla, že musíme ven.

Čuchne si k rohožce, ke kytičce,
pak slyší kukačku, co vítá den.

Pak skáče radostí, když pustím jí domů
človíčku do rukou chci schoulit se
tam.

Nedám ti nic, ale dám tobě k tomu
ten křehký pocit, že nejsi tu sám.

Hlídám kdo budí

Jan Vojáček 2005

Spíš a já hlídám, kdo budí tvé ráno
maličko zachvěla ses, že už je rozestláno
je nový den,
přišel tě budit sen.

Pak přišlo sluníčko a už se směje,
vidím ho v zrcadle obličeje.
Mydlí se krásou tvé tváře,
spanilá jeho záře.

Pak přišly nápady co hlavou se honí co
bylo a bude, co radši není.
Ze spaní nese tě nedané předsevzetí,
jak pro lásku, skrz lásku, být Lásky děti.

Co přát Ti k svátku

Jan Vojáček 2008

Copak ti můžu napsat do
nového zápisníčku? O
tom, že padající listy
váží ze vzpomínek knížku.
Píší tu o létu,
jak koupala ses v moři,
obrázek sluníčka,
my
a všechno co v nás hoří.
Pak tvoje poznámky,
co by se mělo,
co se musí,
že k svátku dávají se pusy.
A dále něco bílých míst,
Čekají, na nás, že
popíšem je
a budem spolu číst.

Vysílání z páté dimeze

Jan Vojáček 2008

Vysílám, vysílám z páté do třetí
snad signály mé zaletí, tam kde budou je čist.
Kde z klikyháků blesky,
a potom v jejich záři,
nebudou pouhé plesky,
ale učít se z nich budeš jako v sla-bi-ká-ři,
pak budu si jist,
že z těch mých plachých signálů,
složíš si slůvek pomálu
a budeš chápat, co chtěl jsem ti říct.

Tak třeba ten můj nezám, který ti vadí tak,
bych domov užíval jak podnám,
jako bych byl jen vlak,
co krátce ve tvém srdci zastavil
a zase jede dál,
ptám se sám sebe, kdo to způsobil
zda ostrý vítr tudy váł
a kdo ho takto směřoval.

A nebo, to mé mlčení,
nad kterým zoufáš
a doufáš,
že se promění,
ve slova lásky co slyšet chceš ty,
nedbajíc na mé zálety, nedbajíc na nálady mé,
že snad už nejsme v hrobě
že patříme k sobě a né že né.

A co naše děti,
co jim budeme říkat,
až vrásky ze starostí čas přinese ti,
musí snad ony za nás pykat?
Jaký byl táta?
A jaká máma byla?
Kde láska zůstala,
co všechno způsobila?
 Jakou obět' lásce dali?
Co způsobilo lásku churavou,
šel každý z nich snad za svou představou,
když se milovali?

Přijímám, přijímám ze třetí v páté
a rozjímám, rozjímám zda máte,
rozjímám, zda dobře nebylo nám už, teď
 už zda nebude nám jenom hůř.
Rozjímám, zda rozjímati je mi dáno,
 když máme spolu rozehráno .
Rozjímám, rozjímám nad slovem odpust',
jaký že signál slovo má?
Na rtech mi taje dávná příchut', že
 na něj musí býti dva.